

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4456/2564

พนักงานอัยการจังหวัดโจทก์ นาง ก.ผู้ร้อง นาย ข.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 160, ป.วิ.อ. มาตรา 39, ป.วิ.อ. มาตรา 196, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 276, ป.อ. มาตรา 284, ป.อ. มาตรา 318, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15

## ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องจำเลยในความผิดหลายกระทงรวมในฟ้องเดียวกัน ซึ่งแต่ละกระทงเป็นข้อหาแยกจากข้อหาอื่นได้ และศาลอาจสั่งให้แยกสำนวนพิจารณาความผิดกระทงใดต่างหากก็ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 160 เมื่อต่อมาศาลชั้นต้นมีคำสั่งจำหน่ายคดีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นเนื่องจากเห็นว่าผู้ร้องและผู้เสียหายที่ 2 ถอนคำร้องทุกข์ และเป็นความผิดอันยอมความได้ สิทธินาคดีอาญามาฟ้องระงับไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39 (2) ถือได้ว่าเป็นคำสั่งที่ทำให้ประเด็นแห่งคดีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นซึ่งแยกต่างหากจากข้อหาอื่นได้นั้นเสร็จสำนวนแล้ว คำสั่งศาลชั้นต้นที่จำหน่ายคดีความผิดฐานดังกล่าวจึงมิใช่คำสั่งระหว่างพิจารณา โจทก์ย่อมมีสิทธิอุทธรณ์โต้แย้งคัดค้านคำสั่งดังกล่าวของศาลชั้นต้นได้ ไม่ต้องห้ามตาม ป.วิ.อ. มาตรา 196

## คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 276, 284, 318 จำเลยให้การรับสารภาพข้อหาพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล โดยผู้เยาว์นั้นไม่เต็มใจไปด้วยเพื่อการอนาจาร ส่วนข้อหาอื่นให้การปฏิเสธ แต่ก่อนสืบพยาน จำเลยขอถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพตามฟ้อง ระหว่างพิจารณานาง ก. ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ต่อมาผู้ร้องกับจำเลยสามารถตกลงค่าสินไหมทดแทนกันได้ ผู้ร้องขอถอนคำร้องในคดีส่วนแพ่ง และผู้เสียหายทั้งสองขอถอนคำร้องทุกข์ในความผิดข้อหาข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นและข้อหาพาผู้อื่นไปเพื่อการอนาจาร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคหนึ่ง และมาตรา 284 ศาลชั้นต้นอนุญาตให้ผู้ร้องถอนคำร้องในคดีส่วนแพ่ง และมีคำสั่งว่าความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคหนึ่ง และมาตรา 284 เป็นคดีความผิดอันยอมความได้ เมื่อผู้เสียหายทั้งสองถอนคำร้องทุกข์ สิทธินาคดีอาญามาฟ้องของโจทก์ในความผิดข้อหาดังกล่าวย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (2) ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 318 วรรคสาม จำคุก 4 ปี จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 2 ปี โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคหนึ่ง การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น จำคุก 6 ปี จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 3 ปีรวมกับโทษในความผิดฐานพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล โดยผู้เยาว์นั้นไม่เต็มใจไปด้วยเพื่อการอนาจาร ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

แล้วเป็นจำคุกจำเลยมีกำหนด 5 ปี นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ที่จำเลยฎีกาขอให้ลงโทษสถานเบาและรอกการลงโทษจำคุกในความผิดฐานพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลโดยผู้เยาว์นั้นไม่เต็มใจไปด้วยเพื่อการรอนาจารนั้น เห็นว่า ความผิดฐานดังกล่าวศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุก 2 ปี จำเลยไม่อุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้น การที่จำเลยฎีกาขอให้ลงโทษสถานเบาและรอกการลงโทษในความผิดฐานนี้ เป็นฎีกาโต้แย้งดุลพินิจในการกำหนดโทษของศาลชั้นต้น เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ทั้งเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 6 ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย มีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยในประการแรกว่า การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์ที่อุทธรณ์คำสั่งจำหน่ายคดีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นของศาลชั้นต้นและพิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานดังกล่าวชอบหรือไม่โดยจำเลยฎีกาอ้างว่าคำสั่งศาลชั้นต้นที่จำหน่ายคดีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นเป็นคำสั่งระหว่างพิจารณา การที่โจทก์อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวโดยมิได้อุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้นในความผิดฐานอื่นด้วย จึงต้องห้ามมิให้อุทธรณ์นั้น เห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยในความผิดหลายกระทงรวมในฟ้องเดียวกัน ซึ่งเป็นข้อหาแยกจากข้ออื่นได้ และศาลอาจสั่งให้แยกสำนวนพิจารณาความผิดกระทงใดต่างหากก็ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 160 เมื่อต่อมาศาลชั้นต้นมีคำสั่งจำหน่ายคดีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นเนื่องจากผู้ร้องและผู้เสียหายที่ 2 ถอนคำร้องทุกข์ และความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคหนึ่ง เป็นความผิดอันยอมความได้ สิทธินาคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (2) ถือได้ว่าเป็นคำสั่งที่ทำให้ประเด็นแห่งคดีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นซึ่งแยกต่างหากจากข้อหาอื่นได้นั้นเสร็จสำนวนแล้ว ดังนั้นคำสั่งศาลชั้นต้นที่จำหน่ายคดีความผิดฐานดังกล่าวจึงมิใช่คำสั่งระหว่างพิจารณา โจทก์ย่อมมีสิทธิอุทธรณ์โต้แย้งคัดค้านคำสั่งดังกล่าวของศาลชั้นต้นได้ ไม่ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 196 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์และพิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานดังกล่าว จึงชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อมาว่า มีเหตุสมควรลงโทษจำเลยสถานเบาและรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นหรือไม่ เห็นว่า การที่จำเลยข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งยังเป็นผู้เยาว์ เป็นการล่วงละเมิดทางเพศโดยหาได้คำนึงว่าการกระทำของตนจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ชีวิตและอนาคตของผู้เสียหายที่ 2 ไม่ ทั้งยังสร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้ร้อง ซึ่งเป็นมารดา ผู้ปกครอง และผู้ดูแลผู้เสียหายที่ 2 พฤติการณ์ของจำเลยจึงเป็นเรื่องร้ายแรง แม้จำเลยไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน หรือชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ร้องและผู้เสียหายที่ 2 จนเป็นที่พอใจและไม่ตั้งใจเอาความแก่จำเลย หรือมีเหตุอื่นดังที่อ้างในฎีกา ก็ไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะปรานีด้วยการรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย อย่างไรก็ตาม การที่จำเลยได้ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ร้องและผู้เสียหายที่ 2 จนเป็นที่พอใจและไม่ตั้งใจเอาความแก่จำเลย นับว่าจำเลยรู้สำนึกในความผิดและพยายามบรรเทาผลร้ายแห่งความผิดของตนตามสมควรแล้ว ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 ยังคงลงโทษจำเลยในความผิดฐานนี้ให้จำคุก 6 ปี ก่อนลดโทษ นับว่าหนักเกินไป ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขกำหนดโทษใหม่ให้เหมาะสมแก่รูปคดี ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังขึ้น

บางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า ฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น จำคุก 4 ปี ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตาม  
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 2 ปี เมื่อรวมกับโทษจำคุกในความผิดฐานอื่นตาม  
คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6 แล้ว เป็นจำคุก 4 ปี นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษา  
ศาลอุทธรณ์ภาค 6

## องค์คณะ

---

ชนากานต์ อีรเวชพลกุล · สิทธิศักดิ์ วนะชกิจ · สมชัย ทิมาอุตมากร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4456/2564>